

Overdenking

Gevaarlijke wegen

Je komt soms voor rare keuzes te staan, zo tijdens mijn verblijf op Cuba in de eerste week van januari. Een land van schaarste en slecht onderhoud, gebrek aan alles, een land zonder richtingwijzers en strepen op de weg. De wegen zijn er slecht, het kan je zomaar overkomen dat je in een groot gat rijdt en de as van je auto breekt en een klapband is ook niet uitgesloten. De gaten in de weg worden niet aangekondigd, soms moet je helemaal van de weg af om grote kuilen te vermijden, langzaam rijden dus en steeds goed uitkijken. Er is één grote hoofdweg die al te optimistisch 'autopista' wordt genoemd, maar ja, ze kennen ook niet een autobaan zoals die in Europa bestaan. Over die hoofdweg kun je behoorlijk snel rijden, dat scheelt enorm veel tijd als je ergens op tijd moet zijn. Maar ja, tijd is in Latijns Amerika zowieso een relatief begrip, daar waar geen openbaar vervoer is geregeld, moet iedereen liften. Overal groepjes mensen langs de weg en bijna de halve vakantie hebben wij dan ook de achterbank van onze huurauto gevuld gehad met Cubanen, van allerlei slag en soort.

Maar nu die keuze, gaan we via de hoofdweg naar het noorden, of kiezen we de binnenweg, door het binnenland met slechte wegen, aangeduid als 'very dangerous area' op de wegenkaart van de autoverhuurder. Dat zou zeker honderd kilometer afsnijden, korter zijn dan de snelweg.

Maar wat betekent dat, behalve de gaten in de weg, zou het ook kans zijn op beroving of iets dergelijks? We hadden er een pittig gesprek over, zo achterdochtig als we als westerlingen zijn geworden, met allerlei ideeën over criminaliteit in deze tijd.

Algert durfde het wel aan, twee mannen in een sterke auto, dat moest toch kunnen. Ik sputterde nog lang tegen, met woorden over risico en gevaar en zo, maar we hadden de afslag (weer zonder borden) al gevonden.

Het viel inderdaad niet mee, dwars door de heuvels, veel heel slechte wegen, maar al vanaf de eerste kilometer hadden we een grote donkere Cubaan, een afstammeling van tabaksslaven, die ons de weg wees en volop in goed te begrijpen Spaans zat te babbelen op de achterbank. Na een kilometer of tien, stond ineens een groepje mensen aan de kant van de weg te gebaren, er was iets aan de hand: een meisje was onwel geworden en moest naar een dokter. Toen zaten er ineens vijf mensen op de achterbank en we voelden ons nuttig en nodig. Toen Algert even spontaan een ambulance-sirene nadeed, kwam er zelfs een glimlach op de mond van het zieke meisje. We hebben haar en haar familie afgezet bij de dokter en onze donkere vriend Enrico heeft ons nog bij een arm gezin gebracht waar we zelfgebrande koffie kregen, een gelegenheid die je als toerist haast nooit krijgt. We zagen de armoe en de schaarste in de ogen, wat konden we anders doen dan wat kleren en koekjes uit onze koffer halen. Enrico heeft ons nog verder gegidst naar Santa Clara, en hij was daar nog onze tafelgenoot bij de maaltijd.

Soms maak je een keuze, die meer oplevert dan je ooit had kunnen denken. Niet zonder gevaar, maar er zijn gidsen en tochtgenoten die jou nodig hebben en die jij nodig hebt.

Januari is de maand in de kerk waar we het verhaal van de Doop van Jezus lezen, zijn voorbereiding op zijn missie die in februari al in de Veertig Dagen overgaat, waar de missie een gevaarlijke blijkt te zijn.

Hij koos ervoor zicht laten dopen, een Mens zonder zonde wilde de weg van de mensen gaan, met alle kuilen en gevaren die erbij horen. Hij koos voor de gevaarlijke weg, die wel de weg van alle mensen is. Zo dichtbij ons gekomen dat wij Hem nooit meer kunnen ontkennen of wegdenken. Een keuze die mensen tot heil, ontmoeting en ontdekking van nieuw leven en licht heeft gebracht.

Wat kunnen wij anders doen dan Hem te volgen?

Arjan Noordhoek

In memoriam

Op woensdagmorgen 9 januari om 9.45 uur is Mw. Dirkje Harkema-Hardeman overleden. Zij werd zaterdag getroffen door een ernstige hersenbloeding terwijl haar dochter bezig was met het inzetten van rollers in het haar van haar moeder. Ze waren gezellig aan het kletsen en opeens merkte de dochter dat haar moeder toch wel vreemd ging praten. In het ziekenhuis bleek het bange vermoeden waar te zijn en de situatie verslechterde al snel. Gelukkig heeft zij nog bewust alle kinderen en kleinkinderen gezien en gesproken. Dezelfde avond geraakte zij in coma en is daar niet meer uitgekomen. Dirkje Harkema was getrouwd met dominee Harkema. Hij was predikant in Almelo, Den Haag en Musselkanaal en als laatste kwam hij te werken in Doorn bij het "Brandpunt". Dirkje Harkema was een zorgzame, onbaatzuchtige vrouw, die intens kon genieten van de kleine dingen. Zij vond het heerlijk als je op bezoek kwam en kletste met gemak zo 1 ½ uur vol en realiseerde zich dan met grote schrik dat zij de thee en de koekjes was vergeten. Dirkje Harkema heeft het als dominees vrouw niet gemakkelijk gehad; het keurslijf beviel haar niet. Na het overlijden van haar man heeft zij op haar manier de 'schade' ingehaald. Zij genoot van het leven en wat er op haar pad kwam en het laatste jaar intens van haar achterkleinkinderen. Dirkje Harkema had een groot Gods vertrouwen en zij verlangde er naar te mogen wonen in Gods huis. God heeft haar thuis gehaald, zij mag nu rusten onder Zijn Vleugelen.

Willemijn Bakkes, pastor van silo

Afgelopen maand

Zondag 30 december.
 Voorganger: ds. Marinus Boeschoten
 Orgel : Reind van de Riet
 Thema : Al is ons prinsje nog zo klein
 Schriftlezingen : Jesaja 61:10-62:3 en Lucas 2:27-40

De kerkzaal is heel wat minder gevuld in vergelijking met de kerstdienst. We beginnen de dienst met de droevige mededeling dat Wil van de Ham is overleden. We luisteren naar het In Memoriam en denken aan haar terug. Het kerstverhaal gaat verder met het verhaal van Simeon. Een rechtvaardig en vroom man die van God de belofte had gekregen dat hij niet zou sterven voordat hij de Messias zou hebben gezien. Toen Jozef en Maria met Jezus de tempel binnenkwamen en Simeon het kindje in zijn armen nam, wist hij dat Jezus in de toekomst nog vele nare dingen zou meemaken. Maar wat is Simeon blij dat hij dit nog mee mag maken. Is de ene mens bevoorrekter dan de ander? Soms laat God een kleine aanwijzing zien (tipje van de sluier) maar wij willen dat het grootser is met veel toeters en bellen. Maar het wachten op de Messias duurt zo lang. Mensen willen altijd graag iets verwachten. God heeft ons de belofte gegeven dat een ieder die gelooft het eeuwige leven heeft. We mogen met kerst symbolisch het kind in de armen nemen en blij zijn met dit wonder. Dit kind (elk kind) is een teken van Gods trouw en liefde. We mogen "Prinsjesdag" vieren/beleven door samen gemeente/gemeenschap te zijn. We luisteren samen naar Reind die een stuk van J.S. Bach op het orgel speelt genaamd : "Das alte Jahr vergangen ist" en zo eindigen we de laatste dienst van 2007.

Karin Borninkhof

zondag 6 januari
 voorganger Arue de Boer
 begeleiding Peter Spreeuwiers
 Lector Dorete de Vries
 Thema: Wat doen wij met het kind?
 De lezingen zijn uit Psalm 91 en Matteus 2:1-18

Vanaf het begin was er geen plaats voor Jezus, en nu zelfs een poging om hem te vermoorden. Jezus kent het geheim van het koninkrijk van de hemel. Alle kinderen kennen dat: "Mijn koninkrijk hoort toe aan wie is zoals hen (Matt 19:14).

Herodes denkt dat het koninkrijk van het kind met hem zal strijden om de macht. Wat een dodelijk misverstand. Herodes heeft gelijk dat er iets is met dit kind. Speciaal met dit kind, maar Jezus heeft er ook nogal eens over en nodigt ons uit goed te letten op de kinderen, want die hebben een geheim. Wordt als de kinderen, is Jezus' boodschap. Christen-zijn is leven vanuit het perspectief van het kind, dat is moeilijk want het staat haaks op alles wat onze samenleving belangrijk vindt. Je vermoordt het kind in jezelf als er gekozen wordt voor de buitenkant dingen: groot, machtig, belangrijk. Het kind in jezelf sterft dan van ondervoeding.

De weg van het kind begint met iets te zien. Kinderen denken groot en ver, de hele wereld is van hen. Anselm Grün in zijn boek: Je eigen spiritualiteit ontdekken: Het is heel gezondmakend om je daar opnieuw van bewust te worden, naar de levenslust en vreugde van een kind. De weg ernaartoe is leren vertrouwen, leren onbevanger te leven, leren intensiever lief te hebben en te hopen.

De theoloog Miskotte: De kinderlijkheid is de genialiteit van het geloof.

We gaan voor het eerherstel van het kind in ons: Zoals wij ooit waren of hadden willen zijn.

Het kind Jezus wordt in het licht gezet in het evangelie en met Hem alle kinderen ter wereld en allen die het kind in hen niet hebben laten sterven.

De kindermoordenaars hebben niet het laatste woord. God's kind heeft het laatste woord. En wie in hem gelooft, jubelt Johannes, heeft hij voorrecht gegeven kind van God te worden. Amen

We mogen samen ook in het nieuwe jaar het avondmaal vieren.

Joke van Laar

Zondag 13 januari

Voorganger: pastor Willemijn Bakkes

Begeleiding: Willem Jan Stuu

Medewerking: Silo Praise Combo

Collecten: gemeente en NBB

Lector: Arno Weerstra

Thema: Niet zeuren maar doen!

De ontmoeting van Johannes de Doper met Jezus was er een die toch wel wat vragen oproept. Hoe wist Johannes dat het Jezus was die hij ging dopen? Dit alles wist hij door de Heilige Geest omdat Johannes zelf ook een bijzonder mens was door zijn geboorte. Elizabeth die op hoge leeftijd dit kind baarde. God was zo al zijn plan aan het uitvoeren.

Jezus werd gedoopt als mens onder de mensen en niet voor het belijden van zijn zonden.

Zo kon het begin van het Koninkrijk op aarde zich gaan openbaren.

Johannes wist door de Heilige Geest: het is de wil van God dat ik Jezus doop. Maar Johannes vond eigenlijk dat Jezus hem moest dopen, en zo had hij vast nog wel wat bedenkingen.

Johannes stelt zijn vertrouwen op God en doopt Jezus. Doe wat Ik wil en het zal goed komen zo belooft God ons.

Blijf niet eindeloos wel en niet tegen elkaar afwegen maar ga aan de slag in vertrouwen en in gebed, dan pas kan God ons zegenen en kunnen er nieuwe dingen ontstaan. Johannes weet door de Heilige Geest wat hij moet doen. Als wij ons laten dopen worden wij ook een werkplaats voor de Heilige Geest, mogen wij ook handelen samen met de Heer.

Er wordt van ons wel vertrouwen gevraagd en ook de wil om te handelen en te gehoorzamen.

Durven we net als Johannes te handelen? Doordat Johannes gehoor gaf kon God spreken.

Zo kunnen we steeds meer gewaar worden van het koninkrijk van God nu, door nu te handelen; zo wordt en kan er steeds meer zichtbaar en voelbaar worden. Doen we mee? Durven we angst en zorgen achter te laten en op weg te gaan, staand op de beloften van mijn Heer en God?

Dan ontspruit er spontaan een lied

Wij willen ontmoeten, U eren in ons lied

Vol dank en vol aanbidding, omdat U telkens weer voorziet

Uw liefde vult ons leven, wij zijn zo rijk door U

De dank die wij U geven is ons liefdeslied voor U.

Door deze liederen die mijn hart vullen voel ik me in eens aan gesloten op een grotere energie bron van levend water, er is dan in eens geen pijn of zorg meer, maar je voelt je verbonden, opgenomen in een groter geheel.

Je gaat niet alleen door het leven, ik wens ieder deze ontmoeting toe. Amen

Corrie Vogel

Herinneringen aan Wil van den Ham

Toen ik ongeveer 4 jaar geleden voor het eerst bij Wil op bezoek kwam was ze jarig. Namens silo bracht ik haar een bloemetje. Op dat moment woonde ze in de "Branding" in Lunetten. Ze zat in de huiskamer die versierd was. Ze zat daar wel te stralen toen ik binnenkwam. Zo kende ik haar ook, op zondag morgen liep ze met haar rolator stralend silo binnen. En op de eetgroep op dinsdagavond kwam ze ook met veel plezier. Ze zat echt in stilte te genieten. En ze vond het ook erg toen ze daar niet meer naar toe kon.

Ze was altijd blij als ik kwam. Al kon ik na een poosje ook wel aan haar zien dat ze het niet makkelijk had, ook al zei ze dat niet. En als ik weg ging was ze opgewekter als toen ik kwam. Ze was niet zo'n prater, en ik ben dat van nature ook niet, dus er vielen wel eens stiltes. Dan begon ik zelf maar te vertellen. Over wat er in Silo gebeurde of wat ik had mee gemaakt. Van Wil heb ik geleerd om niet als maar dingen te proberen uit iemand anders te trekken, maar om ook zelf te vertellen. Dus ging ik dingen verzinnen om te doen. Een keer heb ik een cd meegenomen en hebben we samen opwekkingsliederen gezongen.

Wil haar manier van geloven was eenvoudig. Vlak na het overlijden van Noni, haar zus, vertelde ze mij dat de Heer haar de kracht gaf om dit te dragen. Maar het viel haar wel zwaar om het te dragen.

Mijn laatste bezoek 22 december was ook bijzonder. Ik ging haar altijd de Regelrecht, het kerkblad van Silo, persoonlijk brengen. Maar deze keer had ik ook een kaart met alle namen van de eetgroep bij mij. Ze moest er van huilen toen ze de kaart zag. Ze vroeg me nog wie dat ook weer waren, bij een paar namen. Toen ik wegging heb ik haar omhelsd. En ik kreeg een zoen van haar, dat had ze nog nooit gedaan. De volgende dag heb ik ook aandacht voor haar gevraagd in Silo en hebben we nog voor haar gebeden.

Nu heeft Wil rust en is ze bij haar HEER en zus. En dat gun ik haar.
Dag lieve Wil

Nelleke van Ginkel

Een pastoraal moment

Kent u de uitdrukking;

"Laat de schoen niet bepalen hoe de voet mag worden!"

Mij heeft deze uitdrukking niet meer los gelaten. Je kunt 'm letterlijk nemen en dan zie je dat er met name heel wat vrouwen, vooral jonge vrouwen zijn die schoenen kopen omdat ze in de mode zijn en om mee te kunnen doen met die mode. Als ik denk aan die smalle, puntige schoenen met liefst een hoge hak, dan denk ik 'Ach, arme voeten! Wat doen die vrouwen zichzelf aan en vooral hun voeten. Wie heeft er nou lol in om rond te lopen in knellende schoenen, met pijnlijke voeten en aan het eind van de dag doodmoe te zijn.' O.K., ik geef toe: dat is mijn visie op die schoenen, maar ik denk ook dat menig orthopeed en manicure met enig ongenoegen naar die schoenen en die voeten kijken. Een mens kan zichzelf te kort doen door mee te willen doen met bv. de schoenmode of met bepaalde groepen, daardoor niet meer in staat zijn om naar zichzelf te luisteren, om lief te zijn voor zichzelf.

Dit geldt ook voor ons geestelijk leven. Laat de schoen niet bepalen hoe groot de voet mag worden of wel: Laat de wereld, jouw omgeving niet bepalen of en hoe jij als Christen in het leven wilt staan. Laat je je beïnvloeden door alle negatieve geluiden? Raak je je vertrouwen in de Heer kwijt als mensen anders op jou reageren dan je had verwacht? Zijn al die wereldse dingen, je werk, je omgeving, je familie bepalend voor jouw geestelijk leven, voor jouw groei in het geloof? Als je al die belemmeringen toelaat, maak jezelf ongelukkig.

Wij kunnen zelf bepalen wat we wel en wat we niet tot ons willen nemen. We kunnen zelf bepalen wat we wel of wat we niet willen aantrekken en waar we wel of niet naar willen luisteren en kijken. Wij kunnen zelf bepalen of we een goedpassende, comfortabele schoen aantrekken, waarop we heerlijk kunnen lopen zonder moe te worden. Om die goede schoen te vinden, moeten we soms een tijdje zoeken en dat kan wel eens niet leuk zijn. Maar die schoen is er heus wel, alleen misschien niet zo modisch als je zou willen. Maar er staat wel wat tegenover: comfort, gemak, geen pijn, geen blaren, geen vergroeiende tenen en ingegroeide nagels, en je bent lang zo moe niet meer. Als wij ons steeds weer laten beïnvloeden door wat anderen zeggen of doen, dan doen we onszelf geweld aan, want we beletten onszelf te zijn wie we in wezen zijn. Om te zijn zoals God bedoeld heeft. We worden ongelukkig als we onszelf, ons eigen 'ik' steeds weer ontkennen en negeren. We belemmeren onze eigen groei en het werk dat God in ons wil doen. Die te kleine schoen belemmert de voet om te groeien. Geestelijk groeien betekent ook: 'luisteren naar je innerlijke stem.' Neem de tijd en de rust, luister en wees stil en word niet bang voor die stem. De ene keer worden we gewaarschuwd, de andere keer krijgen we een hint, de volgende keer worden we gerustgesteld en soms weten we al wat we doen moeten, maar willen we dat eigenlijk niet en dan zegt die innerlijke stem toch wat je moet doen. Ja, het is niet altijd even gemakkelijk, maar uiteindelijk zul je er achter komen dat het goed was om te luisteren en er naar te hebben gehandeld. Je bent behoed geworden voor een foutieve beslissing. De Here God wil niets liever dan dat het goed gaat met zijn kinderen. De Goede Herder waakt over zijn schapen en roept ze terug als het fout dreigt te gaan. Schapen kunnen met hun herder meelopen als hun hoeven in orde zijn. Ze blijven achter als er iets mis is met hun poten, als één van de hoefjes pijn doet, kapot is of ontstoken. Jezus vraagt ons Hem te volgen, maar als wij onze voeten te kort doen door te krappe schoenen te dragen, dan raken we achterop omdat we niet goed kunnen lopen en het lopen ons pijn doet. Doe jezelf niet tekort, wees lief voor jezelf en luister naar jezelf. Een beroemde uitspraak van Augustinus luidt: 'Heb lief en doe wat je wilt.' De liefde beantwoordt aan ons wezen. Het is naar Gods wil dat wij onszelf liefhebben. Als we liefhebben handelen we in overeenstemming met ons wezen, dan doen we van binnenuit wat goed is en hoeven we niet bang te zijn en onzeker voor al die geluiden van buitenaf. Je bent dan vrij als mens. Op die manier kun je je vrij bewegen en zullen die "schoenen" ook niet kunnen knellen.

Moge de God van vrede en van liefde uw leven heiligen en u behoeden.

Willemijn Bakkes,
uw pastor.

Geloofsbelijdenis

Mw. Dirkje Harkema – Hardeman wilde graag dat de geloofsbelijdenis aan het graf gelezen zou worden.

Dirkje was een zeer gelovige vrouw en zij droeg dat ook uit. Met de hulp van onderstreepte bijbelteksten uit haar eigen bijbeltje en uit hetgeen ik gehoord heb van haar kinderen en zij mij in de gesprekken heeft toevertrouwd, was het niet moeilijk om haar geloofsbeleving samen te vatten tot een persoonlijke geloofsbelijdenis. Deze geloofsbelijdenis is voorgelezen aan het graf.

Willemijn Bakkes.

Geloofsbelijdenis van Dirkje Harkema- Hardeman.

24 februari 1915

9 januari 2008

Ik geloof in mijn hemelse Vader die mijn diepste wezen kent en die weet wat ik nodig heb in dit leven. Ik geloof in God, de Vader, die hemel en aarde geschapen heeft, en al het moois, de kleine dingen waar ik zo van kon genieten.

Ik geloof in de Almachtige God die ik mag loven en prijzen en die mij in mijn diepste nood omarmt.

Ik geloof in Jezus Christus, Gods Zoon, die Zijn leven voor mij gegeven heeft opdat ik eeuwig leven mag ontvangen.

Ik geloof in Jezus Christus die mij voorgeleefd heeft wat Liefde is en in wiens voetsporen ik mag wandelen.

Ik geloof in de Heilige Geest, de Trooster, die bij mij was op momenten waarop ik mij alleen en onbegrepen voelde, die mij de weg wees, mij woorden gaf om te spreken en mij attent maakte op de kleine dingen in het leven die voor mij zo belangrijk werden.

Dirkje.

Lieve mensen,

Het laatste jaar heb ik mij een aantal keer gemeld in RR met een persoonlijke mededeling. En nu ben ik er weer. Na heel lang wikken en wegen heb ik tot mijn grote verdriet moeten besluiten om mijn taak als voorzitter neer te leggen. In 2007 had ik van mei tot en met oktober een time out gevraagd vanwege mijn opnames in het buitenland, daarna de laatste 2 maanden van het jaar vanwege mijn operatie... maar in januari zou ik er weer helemaal zijn!! Helaas blijkt binnen een maand dat mijn nieuwe plek bij Nederland Helpt zo intensief is dat ik meteen de eerste 6 weken van het jaar juist ook op de zondagen op reis ben en dat we meteen het vergaderschema hadden moeten aanpassen. Ik doe het met pijn in mijn hart. Ik voelde mij op mijn plaats als voorzitter en kreeg van meerderen ook terug dat Silo blij was met mij. Ik vind het heel verdrietig dat ik mijn kwaliteiten de komende tijd niet binnen Silo kan inzetten. Een troost is dat ik een prachtig programma mag maken, zoekend naar de armen en de hulpbehoevende mensen in andere landen, met het doel dat er in Nederland veel geld opgehaald kan worden voor hen. Ik was geroerd toen Eduard aangaf dat hij graag zou zien dat ik een "zending, opdracht, zegen" van Silo mee zou krijgen. Dat geeft mij het gevoel dat ik niet alleen sta en dat ik zelfs ook vanuit Silo voor God mag werken, en daarmee zelfs ook namens Silo aan het werk ben, ik denk dat ik dat misschien wel belangrijker vind dan voor de EO werken!

Mijn eerste reis van afgelopen week ging naar Rwanda

Een land dat de afgelopen 50 jaar (vanaf '58) elke 10 jaar in een burgeroorlog terecht kwam. De laatste en grootste kunt u zich misschien nog herinneren, 1992 -94 een genocide met een miljoen doden en een even groot aantal vluchtelingen, een strijd tussen de Hutu's en de Tutsi's. Nu is het land meer dan 10 jaar verder. Vanuit de overheid is het verboden om te zeggen bij welke stam je hoort, je bent Rwandees! Nog steeds vinden er volkstribunalen plaats om de daders te veroordelen, de waarheid moet worden krijgen, mensen willen weten door wie, hoe en waar hun geliefden vermoord zijn, hoe vreselijk pijnlijk dat ook is. Daarna is de fase van berouw en vergeving vragen... met hopelijk de vergeving krijgen....

Er lopen duizenden mensen rond in blauwe kleding met gevangenis letters erop. Daders die tussen de 3 en 10 jaar taakstraffen moeten doen, 3-4 dagen in de week, de andere dagen mogen ze met een eigen baantje proberen zichzelf in leven te houden. Het was onmogelijk om de vele 10 duizenden daders in de gevangenis te houden, laat staan ze te onderhouden. Alleen de code 1 daders zitten opgesloten (leiders, aanzetters, militie, soldaten, daders van grote hoeveelheden slachtoffers). Ik heb me met verbazing afgevraagd hoe op deze manier daders, slachtoffers, nabestaanden naast elkaar over straat kunnen gaan, samenleven. Iedereen mist 1 of meerdere familieleden en elke dag word je daar door het blauw aan herinnerd.

De Rwandees zegt: het is zo, het is gebeurd, we moeten verder, "dit nooit weer", we proberen te vergeten. Ik ben in een kerk geweest waar 10.000 mensen zijn afgeslacht, mannen, vrouwen, kinderen. Ik heb de stapels schedels en beenderen gezien, zoals we ze kennen van de foto's uit de kampen. Nog elk jaar worden er nieuwe beenderen bijgezet op de 7 april (zeg maar hun 4 mei) herdenking. Door de tribunalen en de bekentenissen worden er nog steeds slachtoffers gevonden. De ober in het hotel was elke dag vrolijk, ik vroeg aan hem wat het leven zo mooi maakte voor hem... hij antwoordde: "Ik moet lachen om mijn verdriet te vergeten...".

De weduwen in het land zijn tegelijk met hun man ook hun land kwijt geraakt, de vrouwen van daders zijn in extreem arme onbestorven weduwen. Het project van Metterdaad (Nederland Helpt) gaat over micro krediet. Vrouwen krijgen een kleine lening van te beginnen 60 euro om iets op poten te zetten, kleine handel in groenten, kleding of melkproducten. Bijna 100% van de vrouwen is in staat de lening binnen een jaar terug te betalen en mag een grotere lening aangaan. Ik heb krachtige, gedreven en trotse vrouwen gesproken die al aan hun 4e lening van meer dan 1000 euro bezig waren. Ik heb ook vrouwen gesproken die zo beschadigd waren dat het verdriet in hun gezicht gegriefd stond. Micro krediet kan hen helpen weer toekomst te gaan opbouwen, want zonder toekomst kan je alleen maar aan het verleden blijven denken.....

Carla van Weelie

Lieve Gemeente leden,

Ik heb genoten van de post die nog steeds binnenkomt.
Veel zegen voor het nieuwe jaar!

Voor het eerst heb ik tijdens een vakantie met mijn familie Tanzania ontdekt. Ik was al verliefd geraakt op de omgeving waar ik werk maar het 'staan' in de enorm uitgestrekte nationale parken heeft een diepe indruk op me gemaakt.

In het ziekenhuis is iedereen met frisse moed begonnen.

Er zijn veel ontwikkelingen in het werk. Ik ben benoemd tot medical chief en we zijn begonnen aan een groots project wat betrekking heeft op het bijdragen aan de millennium doelstellingen voor moeder en kind in deze omgeving. En misschien kunnen we op die manier een voorbeeld zijn voor de rest van Tanzania en Oost Afrika. Dat is althans de wens van de Noorse ambassade en de 'Minister of Health' en vereist een hoog niveau van opereren.

Ik moet bekennen dat ik onzeker ben of ik wel competent genoeg zal zijn als leider maar ook dit mag ik overgeven. Het is een geruststellende gedachten dat het management hier geen beslissing neemt zonder gebed en me in dat opzicht alleen al niet aan mijn lot overlaat.

In de afgelopen is er iets heel belangrijks gebeurd in mijn persoonlijke leven. Ik heb de man van mijn leven ontmoet.

Onafhankelijk van elkaar hebben we ontdekt dat Haydom een plek is waar we willen wonen en werken voor een hele lange tijd zolang dat goed is.

Voor mij was dat al snel duidelijk. Dilan kwam tot het besluit toen hij na een aantal maanden hier gewerkt te hebben weer terug was in de Verenigde Staten. Het normale pad als neurochirurg is er een van bodemloze ambitie. Om hier niet in mee te gaan vereist bewustwording en moed en dit deed hem besluiten terug te keren naar Tanzania. Deze zomer hadden we als vrienden afscheid genomen niet wetende wat de toekomst zou brengen. Nu hebben we elkaar gevonden voor het leven. Hij is me zo dierbaar en ik was de gelukkigste mens op aarde toen hij me vroeg zijn vrouw te worden.

Ik hoop nu snel sámen langs te komen maar op dit moment weet ik nog niet wanneer. Een en ander hangt af van andere familie omstandigheden maar ik zal het mijn inspanning geven om zo snel mogelijk duidelijkheid te geven.

Alle Liefs, *Carin Hoek*

Een bijzondere aanbieding

Je kunt je op veel manieren inzetten voor Silo.

Sommigen doen dat met hun talenten, anderen met een geldelijke bijdrage.

Of op de manier van Elydia da Cunha Vieira.

Zij heeft een manier bedacht om haar bijdrage te leveren.

Door het geven van professionele massage en de opbrengst daarvan volledig te bestemmen voor het werk van Silo.

Elydia geeft bij haar thuis intuïtieve, ontspannende massages, ten bedrage van € 17.50.

Zij accepteert geen contant geld, bonnen zijn verkrijgbaar bij het secretariaat.

Mensen onder behandeling van een arts kan zij niet behandelen.

Bent u geïnteresseerd, neem contact op met Elydia of met het secretariaat.

In de tuinzaal hangt een poster met meer uitleg.

Gastvrij onderdak

De Stichting Dienstverlening Buitenlanders heeft sinds begin dit jaar gastvrij onderdak gevonden bij de Silogemeente. Zij is hier heel blij mee!

Wat is de Stichting Dienstverlening Buitenlanders (kortweg SDB) voor stichting, vraagt u zich misschien af. Wat doet zij zoal? Hieronder proberen we een beeld van het werk van de stichting te schetsen.

Bovendien zal op zondag 2 maart a.s. het bestuur in de dienst zijn en ook iets vertellen over de stichting zoal doet. Na de dienst is het mogelijk het nieuwe kantoor in uw kerkgebouw te bezichtigen en kennis te maken met de mensen die het gebruiken.

Voor wie zet de stichting zich in?

Als je de kranten leest zou je het bijna vergeten, dat er in ons land nog veel vluchtelingen 'zonder status' rondlopen. Misschien zijn we een beetje te veel gesust door het "Generaal pardon" van het kabinet Balkenende. Veel vluchtelingen hebben inderdaad het felbegeerde 'plasticje' ontvangen, maar voor velen is dat (nog) niet het geval. Die mensen zijn nog onzeker of en hoe hun leven in Nederland kan worden opgepakt – een des te schrijnender onzekerheid omdat voor hen wel zeker is dat zij niet meer naar hun land van herkomst terug kunnen.

Deze mensen hebben ondersteuning nodig: juridisch, financieel, voor onderdak, voor voeding en kleding – voor een minimum aan menselijke waardigheid. Maar ook mensen die wel een 'status' hebben gekregen, zijn nog vaak in nood. Na jaren wachten in onzekerheid en gedwongen passiviteit komt dan eindelijk die verblijfsvergunning en dan..... ? Zij staan nu opeens voor een nieuwe opgave: inwoner en burger te worden van ons land. Dat valt niet mee en daar is vaak extra begeleiding en ondersteuning bij nodig.

Op weg helpen

Zulke ondersteuning biedt de Stichting Dienstverlening aan Buitenlanders (SDB), een paar jaar geleden opgericht onder auspiciën van de Utrechtse Stedelijke Raad van Kerken (URSK). Vanuit het Bureau wordt door vrijwilligers hard gewerkt aan juridische ondersteuning van vluchtelingen, aan financiële bijstand en hulp bij het vinden van huisvesting en onderwijs, aan ondersteuning in geval van ziekte. Mensen letterlijk 'op weg helpen' door ze wegwijs te maken in de Nederlandse regelgeving en instellingen; ondersteuning te bieden waar de taal nog niet toereikend is.

Als u nu al meer wilt weten over het werk van de SDB, is er het jaarverslag (2006) beschikbaar op www.sdb-utrecht.nl.

Namens het bestuur

Bart Wentink en Teije Bakker

Waarvoor collecteren wij in Silo

Een van de speerpunten van de Unie is Solidariteit en dan met name de solidariteit tussen de gemeenten onderling. Wat kunnen wij als gemeenten van elkaar leren. Hoe kunnen we elkaar helpen met onze ervaringen. Vooral in een gemeenteopbouwproces is het belangrijk dat we van elkaars ervaringen weten. Mede hiervoor is het Solidariteitsfonds opgericht, waaruit bepaalde opbouwprocessen, die voor sommige gemeenten een te grote financiële last vormen, geheel of gedeeltelijk betaald kunnen worden. Zondag 24 februari

'Onopgeefbaar verbonden' met Israel?

Het landelijk bestuur(moderamen) van de Protestantse Kerk in Nederland (PKN) is begonnen met hoorzittingen over Israel. Met verschillende Nederlandse organisaties die zich op een of andere manier bezighouden met het Israelisch-Palestijns conflict wordt van gedachten gewisseld, om dit voorjaar te kunnen komen tot een herformulering van het standpunt van de PKN ten aanzien van Israel. Een artikel dat ik heb overgenomen uit Trouw van 21 januari j.l., dat alle standpunten nog eens op een rij zet.

Arjan Noorhoek

Uitgangspunt bij de hoorzittingen is de 'gespreksnota' die afgelopen november werd besproken in de synode. De nota, meestal aangeduid als 'IPA-nota', afkorting voor Israelisch-Palestijns-Arabisch conflict, zoekt een antwoord op de vraag wat het betekent dat de kerk volgens haar eigen kerkorde 'onopgeefbaar verbonden' is met Israel. Wat daaronder verstaan moet worden bleef ook tijdens de bespreking in november wat onhelder, maar het mocht van de synodeleden in ieder geval niet betekenen dat de PKN uitsluitend oog heeft voor de Israelische kant van de zaak, met voorbijzien aan het lot van de Palestijnen.

De standpunten

Behalve bij de eigen synode legt het landelijke kerkbestuur ook het oor te luisteren bij joodse en christelijke organisaties. Vorige week was eerst het orthodox-protestantse (en uitgesproken pro-Israelische) Christenen voor Israel aan de beurt. Hoewel het PKN-bestuur de besprekingen liever in de luwte voert, maakte Christenen voor Israel bekend dat ze 'zeer teleurgesteld' is over de IPA-nota, en dat die 'gevaarlijke standpunten' bevat.

Goed, er staan prachtige theologische opmerkingen in. Zinsneden als 'de Eeuwige roept geen geloofsgemeenschap maar een stamverband, een volk' of 'gaandeweg wordt in de vijf boeken van de Thora duidelijk dat in de opdracht tot heiliging ook het land opgenomen is' vallen bij Christenen voor Israel in goede aarde. Maar, schrijft de organisatie in een verklaring, wat betekenen die uitspraken in de praktijk? Ze stelt vast dat de PKN het conflict vooral bekijkt vanuit een volkenrechtelijk standpunt en dat de kerk zich dus niet laat leiden door wat de Bijbel zegt. "In feite onderscheidt de kerk zich op deze manier niet van het spreken van de wereld buiten haar. Wij menen dat dit een gevaarlijk standpunt is", schrijft Christenen voor Israel. "Wat is de aard en wat zijn de grondslagen van het internationale recht? De volkerenwereld wordt immers niet gevoed door het Woord van God. Zij heeft andere belangen en interessen waarmee zij de situatie in Israel tegemoet treedt. Geestelijk gezien moeten wij zeggen dat de volkerenwereld in de Bijbel in eerste instantie tegenstander en hinderaar is van Gods plannen met Israel en de wereld en niet deze plannen bevordert."

Partijdigheid?

Christenen voor Israel verwijt de PKN dat haar woordkeus in de IPAnota partijdig is. "Er wordt gesproken over het 'beheer' van Egypte over de Gazastrook, terwijl in een vergelijkbare situatie het Israelische beheer 'bezetting' wordt genoemd." En even verderop: "Er wordt gesuggereerd dat de terreur aan beide kanten evenredig is. Dat is zo naast de waarheid. Er zijn geen gevallen bekend van Joden die Arabische gezinnen uitmoorden, restaurants en bussen oplazen en baby's uit de handen van hun moeders schieten. Dat zijn geen eenmalige incidenten, maar acties die door de PLO, Hamas en hun milities doelbewust zijn opgezet en voorbereid. Door op deze manier te schrijven maken de opstellers er bijna een soap van met aan beide zijden de good guys en de onvermijdelijke bad guys." Ten slotte zou de PKN volgens Christenen voor Israel een verkeerd (lees: te pro-Palestijns) beeld hebben van de geschiedenis van het conflict. Datzelfde verwijt komt van een Joodse delegatie die een paar dagen later gehoord werd door het landelijke kerkbestuur. "We vinden dat het rapport te veel overheelt naar de Palestijnse zaak", zei rabbijn Evers in het Reformatorisch Dagblad. "De ontzettende agressie richting de joodse staat vanuit de Arabische wereld, Iran onder andere, wordt in het rapport te weinig meegewogen". Overigens brak de joodse delegatie wel een 'ernstige lans' voor de christenen in de Palestijnse gebieden. "Zij verkeren in een zeer moeilijke positie."

Voorspelbare visies

Afgezien van de vraag of Christenen voor Israel en de Joodse delegatie terecht verwijten maken aan het adres van het PKN-bestuur, lijkt het weinig verrassend dat zij dat doen. Er vanuit gaande dat een visie op de geschiedenis per definitie gekleurd is, laat het zich raden welke kleur de visie van pro-Israelische christenen en joodse Nederlanders (buiten Een Ander Joods Geluid) heeft.

Als, zo geredeneerd, dus bekend is hoe de kaarten liggen, waarom zou het PKN-bestuur dan elf avonden lang iedereen nog eens zijn zegje laten doen? Waarom zegt het kerkbestuur niet eenvoudigweg waar het staat? Omdat dat ingebakken zit in de protestantse kerkstructuur.

In de traditie waarin protestanten elkaar graag de maat nemen en heikele kwesties tot kerkscheuringen hebben geleid, is het psychologische belang van luisteren niet te onderschatten. Ook al hoor je niets nieuws.

Regelrecht uit de raad

De eerste raadsvergadering van het nieuwe jaar, waarin we blij zijn dat Carla van Weelie er na lange tijd weer bij kan zijn, maar waarin we ook verdrietig zijn omdat het voor Carla de laatste keer is. Door haar werkzaamheden in dit komende jaar, nieuwe opnames in het buitenland en nieuwe series van opnames van bestaande programma's, kan Carla niet anders dan haar taak als voorzitter neerleggen. Zij kan deze taken niet uitvoeren zoals zij dat graag zou willen. Zij vindt het jammer, maar ziet geen ander mogelijkheid dan te stoppen met haar werk voor de raad. Zij heeft met enthousiasme het stokje van Riejanne Boeschoten overgenomen en had het graag langer vastgehouden. Wij zijn Carla dankbaar voor het werk dat zij als voorzitter gedaan heeft. Dit betekent ook dat wij als gemeente op zoek moeten naar een nieuwe voorzitter.

Een deel van de vergadering hebben we met elkaar nagedacht over één van de zeven kerntaken van een gezonde gemeente. Dit naar aanleiding van het boek: "Healthy Churches" van Robert Warren. Het afgelopen halfjaar waren we hier niet aan toegekomen en we misten het samen nadenken over de geestelijke kant van het raadswerk.

Voor het financiële gedeelte schoof Jan Willem de Leeuw aan. De voorbereidingen voor de financiële jaarvergadering zijn in gang gezet. Van de Unieraad kregen wij het volgende bericht. Per 01-01-2008 is de wet op aftrekbaarheid van giften gewijzigd. Alleen giften aan instellingen die een ANBI-verklaring (Algemeen Nut Beogende Instellingen) hebben,

blijven aftrekbaar. De Unie heeft voor alle gemeenten gezamenlijk een verklaring gekregen. Uw giften blijven dus aftrekbaar van uw inkomen bij opgave daarvan voor de Inkomstenbelasting.

Wilt u hier meer over weten vraag het even aan onze administrateur Willem Jan Stuit.

Namens de raad
Harryet Eijkman-Rengers